

Téma a viharkabát alatt

Kérem az olvasót: ne gondoljon arra, még akkor se, ha májusi éjszaka volt... Merthogy májusi éjszaka volt, az színigaz, hiszen jéghideg esőcseppek hullottak arcomra, budai hegyekből alátekergő széleány ölelgetett, késő éjszaka, tán éjfél után hazafelé ballagván valahol a Bem rakparton. Az éjszakai fények a Duna színére feküdtek, sötétebb mélyben a vihar és Közép-Európa éjszakai árnyai. Egyszer csak elmállt, Eörsit idézve, a „laposapkás végzet” valamiféle igazolványt kért tőlem.

– Útlevel jó lesz? – kérdeztem. Ő beleegyezőleg bólintott. – Mikor jöttem, hová megyek, mi a szándékom? — Magánügy – mondtam, de ma indulok haza...

Az erősödő szél begombolatlan viharkabátomat szétfújta, egy oszlopról ránhullott a fény.

– De – szegezte mellemnek ujját – mi az ott a kabát alatt?

Hadd lássa, széttártam a kabátomat. Kis bőrtáskám szíja átvetve rajtam.

– Mintha géppisztoly szíja lenne – mondta és erőltetten nevetett.

Egy darabig elkísért. Beszélgettünk. Idehazai munkám felől érdeklődött. Vagyis, hogy megy nekünk... (Többek között mivel foglalkozom.) Többek között újságírással is, mondtam.

– Hát hagyják ezt nekünk? Munkánk közben nem zavarnak a hatóságok?

– Hirtelen, hogy őszinte legyek, nem tudtam mit válaszolni, hallgattam.

– Hagyjuk, hagyjuk – mondta, aztán jó éjszakában megegyeztünk.

– Megvan a téma! – döbönt belém helyben a felismerés. Jól mondják, jól mondják, a téma az... utcán, illetve a Duna-parton hever. Fölvettem, jól elrejtettem.

Visszatérőben még a vámosok sem találták meg!

LOKODI IMRE